

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 8. juni 2014

Kirkedag: Pinsedag/B

Tekst: Joh 14,15-21

Salmer:

SK: 290 * 291 * 289 * 281,3 * 723

LL: 290 * 287 * 291 * 289 * 281,3 * 723

Det ånder himmelsk over støvet,
det vifter hjemligt gennem løvet,
det lufter lifligt under sky
fra Paradis, opladt på ny.

Denne følelse kan jeg godt få, når jeg i denne tid går tur i præstegårdshaven. En paradisiske følelse. Ikke fordi det er præstegårdshaven, men fordi naturen i sin fulde udfoldelse i farver og dufte og spirekraft godt kan få mig til at tænke på den paradisiske dejlighed. Der er noget himmelsk, åndrigt, hjemligt over støvet, skabningen, under sky.

Naturen er et billede af Guds kreativitet og skaberkraft. Og jeg kan godt forstå, at Gud Herren kunne gå i haven og synes, at det var godt, det Han så. Men Han skulle selvfølgelig heller ikke luge ukrudt – det skabte Han Adam til.

Forleden aften i *Frihuset* i TV fortalte en gartner om jordbærplanter. Studieværten sagde dertil: ”Du taler næsten om planterne som om det er små børn, som om de er levende.” Hertil svarede gartneren: ”De er også levende. Men de har jo ikke en sjæl, for så ville vi jo heller ikke kunne klippe af dem.” Guds Ånd er heller ikke i naturen. Guds skaberkraft er i naturen, og hvis vi får en guddommelig oplevelse af at være i naturen, skyldes det udelukkende, at Guds Ånd er i os og får os

til at se andet og mere end blot den biologiske proces i naturens og livets liv.

Måske kan de af Jer, der var med til spaghettigudstjenesten til påske, huske, at jeg gav børnene en gummibold med hjem. Jeg har også givet konfirmanderne gummebolde i konfirmationsgave. Men man skal være et meget beåndet eller et åndeligt meget fantasifuldt væsen, hvis sådan en gummebold skal få en til at tænke på Jesus. Det er en gummibold. Den er ikke særlig hellig. Og alligevel får denne gummibold mig til at tænke på Jesus, fordi nogle har skrevet på den: ”Smile – Jesus Loves You.”

Guds Ånd er ikke naturen; men Guds Ånd kan i og ved naturen få os til at tænke på Gud Herren.

Prøv i tankerne at gå en tur ud i naturen, ud i den sommergrønne skov. Se op – se ned – se tæt på – se langt væk. Lyt til lydene. Se, hvordan det vifter hjemligt gennem løvet. Hjemligt, fordi vi som det ypperste af Guds skaberværk går rundt i et hav af aflæggere fra Paradiset. Skabningen i skaberværket.

Gå så den samme tanke-tur som før, men nu i nattens mørke. Nu er det pludseligt meget fremmedartet. Det er farligt og ikke spor hjemligt. Det er så fremmede, at nogle mennesker slet ikke går i skoven om natten.

Men det er de samme træer, der står dér i mørket, som stod i sollyset. De har ikke forandret sig til glubske træmonstre, der rækker ud efter dig med deres grene eller vikler rødderne fast om dine ben og trækker dig ned i jordens dyb. Et bøgetræ bliver ikke kødædende blot fordi det bliver mørkt. Og når solen igen kommer frem, kan vi se, at lyset ikke afslører noget nyt.

Naturen er den samme i lys og mørke, om end den tager sig anderledes ud og opleves yderst forskelligt. Lyset afslører ikke noget nyt, men det, som er.

Gud Helligånd afslører heller ikke noget nyt. Pinse er ikke fest for noget nyt. Julen er fest for et nyt barn på verdensscenen, et guddomsbarn i skabningens skikkelse. Påske er fest for en ny verdensorden. Ikke et politisk system. Ikke et nyt regime. Men en ny mulighed for skabningens mennesker at være i verden på. Og en ny mulighed for skabningens Herre at være i skaberværket på sammen med os. En ny mulighed for Gud og mennesker.

Lad os gå tilbage til skabelsesbilledet. Til den dag, hvor Skaberen gik i haven og kaldte på sit menneske: Menneske, hvor er du? Da så Gud Herren et træ, og Han tænke: Det er ikke så godt! Og Guds menneske blev forvist fra træet, fordi det havde byttet sandhedens ånd ud med løgnens ånd, og endda forsøgte at retfærdiggøre sig ved denne.

I påsken blev Guds menneske ikke forvist fra træet. I påsken blev Gud-mennesket hamret fast til træet, mens han kaldte på sin Gud: Min Gud, hvor er du? Men dét menneske, Gud-mennesket, havde aldrig talt med løgnens ånd, kun med sandhedens ånd. Dog ville han deri ikke retfærdiggøre sig selv, men alle andre mennesker, alle Guds mennesker af jorden kommet. Derfor er der også på mange illustrationer af korsfæstelsen et kranium under Jesu kors. Det er Adams kranium. Manden på træet dør for manden, der spiste af træet.

Og da Gud ser korstræet med Gud-mennesket, siger Han: Det er godt!

Det træ, er træet som står i verden. Ikke bag kerubers flammesværd, afspærre for mennesker. Det står frit tilgængeligt for enhver, både for Gud og mennesker. Ved det træ adskilles mennesker og Gud ikke, dér kan de mødes og leve sammen. Det dødens korstræ bliver den nye pagts livstræ. Her kan mennesker komme med sin løgnens ånd, og Gud vil i sin sandheds ånd, retfærdigheds ånd og helligheds ånd ikke vende blikket bort; men se på os og vise os, at sådan som med manden på korset, går det løgnen, løgnens ånd og dens mennesker. Og påskemorgen vil Han vise os, at sådan går det sandheds ånd og dens mennesker.

Pinse afslører ikke noget nyt. Pinse afslører, hvad der allerede er sandt om Gud. Pinse er højtiden for, at Guds sandheds ånd viser os, hvad er sket.

Forleden kunne vi se slagteriarbejdernes talsmand på Bornholm i medierne tidligt og sent. En talsmand har ingen anden opgave end at fremføre, hvad andre ville have sagt. Ud over det kan en talsmand ikke af sig selv lægge til eller trække fra. Derfor sagde han også, at nu skulle han jo tilbage på slagteriet og høre, hvad der nu skulle siges til den nye situation.

Gud Helligånd er talsmanden for den treenige Gud. Derfor afslører Helligånden ikke noget nyt om Gud. Helligånden afslører den altid gældende sandhed om Gud, om Gud i verden ved den kærlighed, der forener Faderen og Sønnen. Det kan så godt være, at det er nyt for mig, for det enkelte menneske. For verden kender ikke sandhedens ånd. Men verden kan lære den at kende på ny, fordi den hellige ånd virker noget nyt og måske helt anderledes i os.

Det er Helligånden, der får os til at føle os hjemme hos Gud. Det er Helligånden, der viser os sandheden om løgnen. Det er

Helligånden, der får os til at se sandheden om Jesus fra Nazaret, at han er hele guddomsmagten, hele guddomsfylden, der gør rundt på jorden og spørger efter sit menneske, som han gjorde det den gang i haven. Stadig spørger Gud: Menneske, hvor er du?

Det sker også, at mennesker spørger: Gud, hvor er du? Da er det Helligånden, der på ny viser os Jesus fra Nazaret og åbner vore ører, så vi kan høre ham sige: Her er jeg!

Det er Helligånden, der viser os, hvad Gud har givet os af nye livsmuligheder. Det er Helligånden, der får mig til at kunne tilgive det utilgivelige. Det er Helligånden, der får mig til at udvise kærlighedens gerninger i stedet for at sige, at de må sejle deres egen sø. Det er Helligånden, der får mig til at ville andre fremfor bare at ville mig selv. Når alt dette sker i mit liv, skyldes det så sandelig ikke, at jeg er et specielt godt menneske. Jeg ved godt nok, at jeg er min mors bedste søn, for jeg er hendes eneste søn. Dermed sagt, at løgnens ånd og sandhedens ånd må kæmpe om pladsen i mit liv. Helligånden viser mig konsekvenserne af, om jeg lever for mig selv, eller lever for den opstandne og levende Jesus Kristus.

Vi kan også vende tilbage til gummibolden. Det er nærliggende at tyre den efter dig og ramme dig. Og for at undgå at blive ramt dukker du dig eller løber væk. Hvis jeg nu i stedet for at kaste den efter dig, så kaster den til dig, så spiller vi pludselig sammen og er i det samme rum med fællesskab om bolden.

Helligånden viser os, at Gud kaster os ikke ud. Han kaster nåden til os, og Gud og vi er sammen i fællesskab om nåden og sandheden.

Helligånden knytter os til Gud. Derfor – jul var det kun en gang, påske var det kun en gang, pinse er det hver dag, når Helligånden afslører os sandheden om Gud og os selv – og knytter os sammen ved nådens og livets træ.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen